

תלמודו בידו

דף כו עמוד ב

א חנוני חבר פתח חבית יין בירושלים למכור לעולי הרגל, ולקוחות עמי הארץ נוגעים בה, מה דינה לאחר הרגל ?

ב האם לאחר הרגל צריך להטביל את כלי המקדש מטומאת עמי הארץ שנגעו בהם ?

ג על אלו כלים הזהירו כהנים עמי הארץ שלא לנגוע בהם, ומדוע ?

ד האם כלי עץ העשוי לנחת מקבל טומאה, ומנין ?

א ר' יהודה: נשאר מן היין (או מן העיסה), גומר למכרה גם לאחר הרגל בחזקת טהרה. כי אם לא נתיר לו, ימנע מלהתחיל למכור שמא ישאר לו לאחר הרגל. חכמים: אסור למכור לאחר הרגל בחזקת טהרה, מפני שמגע עמי הארץ טמא למפרע. - להניחו עד רגל הבא, יש מתירים. ויש אוסרים, שהרי נטמאו במגע עם הארץ, ואסור לחבר למכור דבר טמא (ורק ברגל התורה טיהרה).

ב מטבילים למחרת החג, שלאחר הרגל חוששים לטומאה למפרע. חכמים: הסתיים החג ביום חמישי, דוחים הטבילה ליום ראשון, כי בערב שבת הכהנים טרודים בהכנת צרכי שבת.

ר' יהודה: אף אם הסתיים ביום רביעי, כיון שביום חמישי טרודים בהוצאת הדשן.

ג שלחן: מזהירים. לפי שאי אפשר להטבילו לאחר הרגל, שנאמר בו "לחם פנים לפני תמיד", הרי שאסור להוריד את הלחם אפילו לרגע אחד.

מנורה: לתנא בברייתא מזהירים, שנאמר "ואת המנורה נכח השלחן", ומשמעותו שכל זמן שהשלחן שם תהא המנורה מולו, והרי אי אפשר להזיז את השלחן. לתנא במשנה אין מזהירים, כי אפשר להטבילו. והפסוק מלמד מקום המנורה.

ד אם הכלי מחזיק ארבעים סאה בלח, ובכך עשוי לנוח במקומו ואינו מיטלטל, אינו מקבל טומאה. כיון שאינו דומה לשק שהוא מיטלטל מלא וריקם.